

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

Quod contemnendus est mundus propter difficultatem consequendi
salutem in eo.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

DIONYSII CARTHV.

deum tuum, relinque pro amore eius omnia bona mundi: & dabit tibi omnes diuitias cœli.

Quod contemnendus est mundus propter difficultatem consequendi salutem in eo.

Arti. X V I I,

Matt. 7

Mais qui audit verba dei, & nō facit ea: similis est viro stulto, qui ædificauit domum suā super arenam.

Venerunt flumina, et flauerūt venti, & irruerunt in domum illam: & fuit ruina eius magna. Sācti patres

Bernardus

comparant mundum istum magno mari, turbulento, tempestatibus pleno. Porro secundum Bernardum tripliciter tendunt hoīes per mare hoc, seu mundum istum. Scilicet ponte, nauī, vado.

Ponte transeunt, qui compendiosiore[m] securiore[m]q[ue] semitam elegerunt: quemadmodum religiosi, suo superiori humiliter, & regulæ suæ, statutisq[ue] sui ordinis obediētes. Hi nanq[ue] propriam voluntatem (quæ sola in inferno ardebit) abnegant & relinquunt: malētes regi & subesse, q̄ regere & præesse. Hac uia te cupio proficisci, quæ vere tutissima & nimis est meritoria. Nam insuper transeūt viri virtuosi, qui & alijs præesse, & exteriora disponere compelluntur: quibus diuersæ inquietudines oriūtur. Vnde lignam, scœnum, stipulam (hoc est venialia) dicuntur colligere secundum Thomam. Pro quibus venialibus subditi quotidie per frequentissimam cordis sui eleuationem ad deum satisfacere tenentur. Seculares vero tendunt vado: hoc est, per medium fluctuum huius maris. Ideo difficillime et vix euadunt. Vnde signum difficultatis saluationis eorum, secundum Hieronymum, est paucitas euadentium.

Thomas

Hieronym

rum, secundum Hieronymum, est paucitas euadentium.

den

dentium, & multitudo pereuntium. Quum enim
 seiplos negotijs seculi superflue implicent, suosque
 affectus transitorijs alligent, nec ea deuient per
 quæ processus ad deum tardatur, aut penitus im-
 peditur: sed vanitatum inquietissimæ tumultua-
 rioni adhæreant: palam quæ quasi per medium a-
 quarum sine vehiculo gradientur. De hoc Hu-
 go in libro suo de vanitate mundi pulchre & no-
 tabiliter ait, hoc modo: Considera mundum hunc Hugo.
 vniuersum, propter mutabilitatem suam, quasi
 diluuium quoddam decurrentium aquarum: &
 amatores mundi, quasi naufragos quosdam, qui
 merisi in pelagi huius profundo, deorsum rapiun-
 tur, & feruntur in præceps. Deum quoque apud
 quem omnia immutabili æternitate consistunt
 contemplare, quasi sursum in summo. Mundum
 vero quasi deorsum in imo. Deinde cõsidera hu-
 manum animum velut in medio collocatũ: qui
 conditionis suæ excellentia mutabilitati mundi
 supereminet: & ad diuinæ naturæ immutabili-
 tatem nondum pertingit. Si ergo animus homi-
 nis his quæ deorsum transeunt, se per amorem vel
 cupiditatem immerferit: statim per infinitas di-
 stractiones rapitur, & a seipso quodammodo diui-
 sus dissipatur. Tanto autem amplius in vnum
 colligitur: quanto magis ima, terrenamque deserens,
 cogitatione ac desiderio sursum leuatur, donec o-
 mnino immutabilis sit, quum ad illam vnã sum-
 mam atque immutabilitatem diuinam peruene-
 rit. Denique quum animus hominis se per terre-
 norum amorem deorsum inclinat: in fluctibus
 seculi naufragatur, mutabilibusque admixtus in-
 ter labentia defluit: gemino quoque salutis pericu-
 lo, & per affectum infimorum profunde demer-
 gitur.

DIONYSII CARTH.

gitur: & per occupationem plurimorum late dissipatur. Si vero sursum ab amore presentium, per desiderium se erexit æternorum, cogitationesque suas ad seipsum collegerit: iam quodammodo in rerum fluctibus superenatat, & cuncta transitoria tanquam subterlabentia calcat. Sic igitur animus hominis seipsum quasi in tuto reponat: se supra se ad deum leuando, ad seipsum quoque intra se redeundo: quatenus per considerationem prædictam supra mundum erectus, pericula mundi aspiciat: & se illa quodammodo euasisse gaudeat. Hoc autem est arcam cordis, seu spiritalem nauem intrare: cuius adminiculo fluctus huius seculi, quibus iactamur, feliciter euadamus. Calca igitur & contemne transitoria & caduca: & ecce de diluuiio emeristi. Considera demum, & iugiter meditare celestia tuæ redemptionis sacramenta, diuinæ pietatis beneficia tibi impensa: & arcam cordis, ac nauem præfatam intraisti. Deinde mundus convenientissime comparatur campo latissimo, crudelissimis latronibus pleno: in quo plurimi iugulantur, paucissimi vero euadunt non sine vulneribus multis. Et quod deterius est, cæpi huius ambulatorum, se mutuo tradunt in manus latronum: dum vnus alium ad vitiorum inducit ruinam, per quam diabolicam incidit manum. Si ergo dilecte mi non auderes proficisci per campum hominibus latrocinantibus, temporalem mortem inferentibus abundantem: quomodo audes per mundi abrupta, & seculum istud nequam deambulare, in quo tot a demonibus suppedantur, & sempiterna supplicia illabuntur. Insuper comparatur hic mundus syluæ incensæ, cuius pene omnes arbores comburuntur.

Nunc

Nunc enim videmus, quomodo charitas dei in hominum animabus refriguit, quomodo amor mundi inualuit, quomodo ignis concupiscentiae, feruor superbiam, flamma auaritiae homines incendunt, ita quod pene omnes quae sua sunt quaerunt: non quae Iesu Christi. De carnis exquisita sustentatione, non de animae puritate, & cordis custodia sunt solliciti. Potius quaerunt praesentis vitae incommoda quam gehennae aeterna euadere praeter cetera tormenta. Quomodo ergo non curas hanc syluam sine mora exire, ne comburaris in ea igne prauitatis & culpae. Postremo ad tantum lapsum, nunc deuenit ecclesia in vulgo & clericis: quodque deflendum est magis, etiam in religionibus multis: ut ipsa ecclesia comparetur merito ciuitati antiquae, maiori ex parte collapsae, deuictae, destructae, in qua vndique hostibus patet ingressus. Non ergo securum est habitare in vrbe huiusmodi: sed ad loca confugiendum munita: quemadmodum insegutum esset manere in claustro regularibus obseruantijs destituto. Si in super fragilitatem nostram rite pensesmus, quam proni ad mala & tardi ad bona: quaeremus locum salutis animae aptiorem, occasiones peccandi vitantes.

Phil. 2

Excitatio ad mundi contemptum, ex consideratione profectus inde nascentis, & ex desiderio verae, ac diuiniae perfectionis.

Art. XVIII.

Vdi filia & vide & inclina aurem tuam, & obliuiscere populum tuum, Psalm. 44 & domum patris tui: & concupiscent rex decorem tuum. Verba haec quaeuis ad literam exponantur de ecclesia quae est